

ΒΙΒΛΙΟ...κριτική ...παρουσιάσεις

ΠΟΙΗΣΗ

Νίκος Ζωϊόπουλος
Αέρας Μεταλλικός,
Ποιήση, εικονογράφηση Ήώ Αγγελή, εκδ. T-short
Αθήνα 2013, σελ. 64.

ΕΙΝΑΙ ΑΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΒΡΑΧΟΣ

Ο Νίκος Ζωήπουλος, με την πρώτη ολιγοσέλιδη ποιητική του συλλογή *Αέρας Μεταλλικός*, σε μια εξαιρετικά προσεγμένη έκδοση του σκινοθέτη και παραγωγού Κυριάκου Χατζημηχαλίδη, της T-shirt και με την υψηλής αισθητικής εικονογράφηση της εικαστικού Ήβας Αγγελή, μας προσφέρει με ανιδιοτέλεια και γενναιοψυχία το ανήσυχο και φιλοπεριέργο ποιητικό βλέμμα του: «Εχεις ακούσει το τραγούδι των Βράχων; / Το γορέρ τους κλάμα τα χεριά ακουσει! / Τον αναστενάγμο της ακηνοράς τους; / Τον άνημο που αλύπτει τους χυτών / τον έχεις ακούσει; [...] / Τα καλύκια που σπαραράν δίπλα τους / το έχεις ακούσει! / Είναι διπλακό που είσαις Βάρδος.

Με ένα βλέμμα υγρό και επίμονο, που στρέφεται προς όλες τις κατευθύνσεις, και προς τα τέσσερα ομηρία του ορίζοντα και μετά βυθίζεται εντός του για να χαρτογραφήσει τα σκοτάδια του καθώς και όλες τις πιθανές εκδοχές του πόνου, ο Νίκος Ζωϊόπουλος μας προσφέρει μια ποίηση του δρόμου, μια ποίηση διασποράς, αθωώτης και αναζήτησης. Άνειος, χάδι/μάρια που ανοιγοκλείνουν στο σκοτάδι. Κρύος ιδρύσας/ πνοή που ανεβαίνει πνιγτή/ ανάσα που καίει, μύτη ματωμένη/ Βερίκοπο, καρπούζι, κρύο ταύλι/ ο γαλατάς με το τρίκυκλο πορτώνα ποδηλάτο / ανάρα χορής

κοινωνία πρέπει να προστατεύεται από την καρδιά.
Στο Πράσινο Δόγματα, που μόλις διαβάσατε, επικείμενο ο ποιητής το ταξίδι της επιτροφής στα ανεπίστρεπτα παιδικά του χρόνια. Ο Νίκος προσκαλεί και προκαλεί τον χρόνο να πλησιάσει κοντά του για να παιξουνε μαζί, να σκηνοθετήσουν δηλαδή μαζί το αυτερβλήτο και ανεπανάληπτο παιχνίδι της ζωής. Τον χρόνο ο ποιητής άλλοτε των φοβάται σαν επιβούλο ενάντιο και τον αποστρέφεται, άλλοτε τον αναζητά και τον ανακαλύπτει σαν σύμμαχο και φίλο: Ο χρόνος κρατά τα πάντα εύενα, σένα, όλους! Ο χρόνος, ένα ταξίδι ωριμά τελειώματ', όλα τα γυρίζει, όλα τα προσπερνάει. Περνά μπροστά μας, πάει πίσω, ξαναέρχεται, προσεύχεται, πονάει, κοροϊδεύει! Είναι ο ακτιύπτος νικητής, ο τροπαιούχος της ζωής! ο μπέμπης/ που

παιζουμε μαζί του το αρχαίο κρυφότο, το κυνηγτότο τού· έρωτά μας. [...] Χρόνε διαμαντένιε, θι τα κάνεις μετά; Ου μ' αφήσεις να πετάξω; Η χαθό μες στα
νερά; Η στα σκοτάδια θα πλανεύτω; Είσαι ο άκαρος κακός; Ή το μενούντι καταρρέει; Πες μου, ρε
θυμάσαι; Η με ξέσπασε κιόλας; Η γένηση ή το θάνα-
τος έχουν μεγαλύτερη ημιασία; Η μήτης η ζωή;

Η έλλειψη της μάνας, η βασινιστική απουσία του γεννήτορα στοιχειώνει το ποίημα που έχει σαν τίτλο το νόμα της μπτέρας του, Βάσις Γεωργούπολης [...] Οταν πέφασαν τα χρόνια της,/ στο χωριό τήγη να ξαποσάσει, τη χαρμένη τριανταφυλλίδα/ έψαξε να βρει. Να θυμήθει το παιδί της γνώσης./ Οταν τα χρόνια πέφασαν, ανάσανε!/ Βαθή ζαλαφωμένη που χρήγορα είκαν φύγει/ Τα χρόνια της μονάχας άρκιζαν! Τώρα η σκέψη γνώντας απόλαυση/ Τώρα δίκουε της ψυχής της το ώριμο φρούτο/ Οταν πέφασαν τα χρόνια της,/ η σωτήρι στο δάσος με τις καστανιές σαν τελός και/ αρχή, σαν γη και ουρανός ήταν;/ Το πάτημα ανάλαφρο στις φωλιάστιν των αναμνήσεων/ Τώρα είναι στημμένη σκέψηκα που τα μάτια μου/ τα μάτια σου θα συναντήσουν! Οταν τα χρόνια πέφασαν,/ ένα πλατύ χαυμέριο γέμισε το είναι της/ “Ολα σαν ένα τίποτα πέρασαν” είπε.

Σαν το μικρό παιδί που ανακαλύπτει με δόλες του τις αισθήσεις τον κόσμο για πρώτη φορά, αναζητά την αγάπη στο ομότιτλο ποίημα: Το τέλειο της ζωής ταδήν αγάπη λέγεται / Χωρίς απάντηση, χωρίς κονκάρδες! / Στον ίσιο της περιμένεις να μεγαλώσει [...] Αγάπη της αγάπης μου, αγάπη, αγάπη, ονόμα δώσω μου! Και στημα τα σε βρω! / Εσύ! Του δρόμου σελήνη, της άνοιξης βλαστάρι.

Το κάθε ποίμα της συλλογής έχει πάντα να κάνει «με την πρώτη φορά», «με την πρώτη φορά που...», με εκείνη την πρώτη-πρώτη συγκίνηση που μας προσφέρει «αυτός ο κόδμος ο πικούρος ο μένωνς».

Ο Νίκος Ζωϊόπουλος, βαθύτατο συγκινημένος τόσο με την τάξη όσο και με την σταξία τού κόσμου που μας περιβάλλει, επικειρεί με την ποίησή του να μας πει ότι μας έχει όλους ανάγκη και μας θέλει απελπιζόμενούς όλους κοντά του. Ο *άερας μεταλλικός* με τον οποίο κλίνουμε το σημείωμα σήμερα, είναι το ποιόπι μου έδωσε στην παρούσα συλλογή τον τίτλο της: *Άερας μεταλλικός/άέρας γήινος, άέρας ζωιδότης/Άερας του κρυψού, της ψυχής, της καρδιάς/ του φτερωτού πετάγματος/ ανοιγόλειμα των ματιών/ το πρώτο δάκρυ Άερας του αύριο, του τώρα,/ του χαμόγελου, της πανικδιάρας παρέας Άερας του πνίγματος, του υπάρκω/ Θέλω αέρα! Άερα, πεισματέρο μορφή! Για όλους*

Λευτέρης Ξανθόπουλος